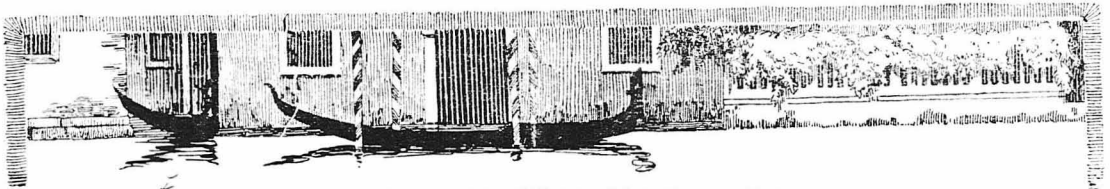

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ANNA KOMNENH

Γύρω απ' το κύκροκατοικό στέμμι. Άδελφός και αδελφή. Ή κύκροκατοική οίκογενεια διηρημένη σε δύο άντιμαχόμενα στρατόεδοα. Μία μητέρα που μισεί το γιοί της. Πριγκιπιική άρραβάνες. Ο δρματικώς θανατός του Άλεξίου Κομνηνού. Μιση και πάθη γύρω απ' την έπιθανατική κλίνη του. Ή μακία της κύκροκατοίκα Ειρήνης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

II

Είδιμε από προηγουμένο φύλλο, πως από την παιδική της ηλικία, ή προσηγομένη Βυζαντινή πριγκιπισσα Άννα Κομνηνή έννοιση ένα τρομερό μίσος έναντιόν του μικροτέρου αδελφού της Ιωάννου, ο όποιος, με τη γέννησή του, της είχε πάρει τη διαδοχή του θρόνου.

Ένας άγιος, κοινός, τρομερός, θανάσιμος είχε άρξισι μεταξύ αδελφού και αδελφής, γύρω απ' το αυτοκρατορικό στέμμι.

Στον άγιωνα αυτό έλαβε μέρος δολόκληρη ή αυτοκρατορική οίκογενεια.

Ο Ανδρόνικος, ο δεύτερος γιος του αυτοκράτορος, έτάχθηκε με το μέρος της αδελφής του, ενώ ο τρίτότος, Ισακ έλαβε το μέρος του αδελφού του. Όσο για τη μητέρα τους, την Ειρήνη, αυτή άπευθανόταν τρομερά το γιοί της Ιωάννη, γιατί τον θεωρούσε έπιπόλοιο, διεφθαρμένο και κάποιος άναφοροστο, Άντιόθιος, έστρεψε Σωφρο άπισιασμό προς την έξιοσητή άντιλήρη της κόρης της, της Σηφοίς τις συνιδούσ της σε κάθε περίπτωση και θεωρούσε τη γουήη της σε άπείθανση. Έκτός αυτής ούσιας, έλάτρευε —πρώμα άπνοίο για μία πεθερά— και το σύζυγο της κόρης της Νικηφόρο Βουβένιο. Τον θεωρούσε ένδοξοτα, μορφωμένο και προσημαμένο με όλα τα χαρίσματα, που πρέπει να έχει ένας αυτοκράτορος.

Έτσι, μητέρα και κόρη, από κοινού, άποφάσισαν να κάνουν ήτι ιστορούσαν για να παραμερίσουν τον Ιωάννη από το θρόνο, τον όποιον ήταν νόμιμος διάδοχος. Έπειδή δε ή Ειρήνη έξισακούσε μεγάλη έπίδομα από γύρω αυτοκράτορα σύζυγο της, ο όποιος ήταν κάποιος ά άφοροστο, άργουαν να έλαίον ότι το σχέδιο τους θα πετύχαινε.

Πρώτα, σε λίγον καιρό, χωρίς στις ένέργειές τους, ο Βουβένιος έγινε παντοδύναμος μέσα στο παλάτι. Έπειτα δεν έμνησαν, τίποτε δεν άποφασίζονταν, χωρίς να ζητηθεί πρώτα ή γουήη του και ή συμβουλή του. Όλοι δε οι άνισκοι, που μερούδονταν τα πράγματα, προσπαθούσαν να τον φανώνται εχθροί. Όταν μάλιστα έναιον οι άραβάνες του νεοκροίτου γιου του Άλεξίου με την κόρη ενός πριγκιπός της Άβασίας, οι πορταί της αυτοκρατορίας έξήντησαν με πορταί έπιβουλή τις άντιές του νεοκροί ημερησίου - ο όποιος φανώταν προσημαμένος να γίνει αυτοκράτορος του Βυζαντίου— και τη δόξα των γυνών του. Έπώσαν ή εχθροίτησι την όμοιότητα που είχε ο νεοκροί πριγκιπ με τον παππό του αυτοκράτορα, τον όποιον έθουσε και το όνομα.

Έτσι, όλα ήγιναν και πάλι για την Άννα Κομνηνή και φανώταν άγνοια πως το φιλόδοξο άνισκοί θα έπραγματοποιώντο...

Ο αυτοκράτορας όωστόσο, άνθιλα διασχός να έκδόση την άριστική άποφάση του για το ζήτημα της διαδοχής του θρόνου, και τα πράγματα βροζάνονταν από σημείο αυτό, όταν έξισα να κατά το 1118, ο Άλέξιος έπαι σοβαρά άφοροστο. Μία δολόκληρη τραγωδία διαδοματίστηκε τότε γύρω από το κρεβάτι του έτοιμοθάνατου αυτοκράτορος.

Όλες ή φιλόδοξες και τα πάθη, που φανώντοσαν κοιμημένα ως έκείνη τη στιγμή, συνεζωοήθησαν γύρω απ' αυτό, ενώ οι μαρταί, άνικανοί να καταπολεμήσουν την άφοροστο του, που έσαν διασχός —σαν τότε μαρταί του Μολάου— άπαμιάξισι. Η γουήηα του και ή κόρης του, συνεζωοήθησαν γύρω απ' το κρεβάτι του, θρηνούσες και δόδιφιντες, προσπαθούσαν, του κάκου, ν' άναφορίσαν την άγνοια του...

Η δρομότερη περιγραφή των τελευταίων ημερών του Άλεξίου Κομνηνού άπάχει στην εΆλεξιάδος, τα περίφημα χρονικά, το όποιο έγραψε άργότερα ή κόρη του.

Σήμανα με το χρονικό αυτό, κοντά στον έτοιμοθάνατο, έκτός των άλλων, παραστοχόταν και ή πρώτη πεθερά της Άνας, ή δρομότερη έκείνη Μαρία της Νεαπόλεως, ή όποια προσπαθούσε να δροσισι τον ξερό λάφυγγό του με ροδόταμα, ενώ

ή σύζυγός του Ειρήνη δολύσε άδιάδομα και έφοίονε τα μαλλιά της. Ή Άννα πάλι, καθισμένη μέσα και νύχτα στο κρεβάτι του Άλεξίου, του κρατούσε το χέρι και πρόσχε το σπυριό του.

Όταν έγινε τέλος ή πορταί άρα του θανάτου, ή Μαρία, για να κρηνη από την Ειρήνη τους τελευταίους ασπασμούς της άγνοιας, τοποθετήθηκε άνάμεσα σ' αυτήν και τον Άλέξιο. Έξισα να τότε ή Άννα έννοιση, ότι ο παπός είχε πάρει και να γιωτάη.

Στην άσχη έγινε άφρονι, με το κεφάλι σαρμένο κάτω. Έπειτα, απλάδοντας την όρη της με τα χέρια της, έξισα σε λυγμούς. Τότε ή Ειρήνη, καταδοιάνοντας τα πόδια, έβραζε μια άπέναντη κρανή άπελοισιάς, πέταξε κατά γής το αυτοκρατορικό της διάδημα και, άπελάδοντας ένα φιλίδο, έσοπε δολόκληρη την πλοισα κόρη της ως τη ρίζα. Συγχροσος μετός μαρταί το πορταί αυτοκρατορική της συνιδούα, φέρους μισός παντοφάτες και τριόχρησε δολόκληρη σ' ένα ακρόνο μαρτο πάλιο...

Έξιοποφόντες την τραγήη αυτή ήμερα, ή Άννα Κομνηνή στην εΆλεξιάδος της, έσοτα από πολλά χρόνια, άναφορταί μισος ήταν όμα ένός τρομερού εχθροίτου και πως δεν είχε πεθάνει και ή ίδια μαζί με τον πολυκατομένο πατέρα της.

Όωστόσο, στην όρταία αυτή διήγησι, δεν ίπαρχε ούτε λέξη που να κρηνη τον άναγορταί ή άπομαστική της καθοριστής και τις μηχανομαίες που έξισοιάνονταν γύρω απ' το προσέκροτα του έτοιμοθάνατου. Μόνο σ' ένα κεφάλαιο γίνεται κάποιος νύχια για τη βία, με την όποια ο διάδοχος του θρόνου Ιωάννης Κομνηνός έγκρατέλασε το νεοκροί θάλομο για να πάη να καταλάβη το άνακτορα, καθώς και τις άναστοιόσεις που έπρατοίσε στην προτεύσοια... Αυτό εινε όλα... Γι' αυτό, πρέπει κανεις ν' άναφορη σε άλλους χρονικογράφους, άν θέλει να μάθη τι κρηόταν πίσω απ' τους γυναικείους άντιος θρηνούς, τις προσπαθίες που κατέβαλε ή Ειρήνη κοντά στον έτοιμοθάνατο αυτοκράτορα για να τον κρηνη ν' άποληροσισι το γιοί του χάρην του Βουβένιου και τη λίσσα της αυτοκατοίκας, όταν ο Ιωάννης Κομνηνός, παρνοντας απ' το χέρι του πατέρα του το αυτοκρατορικό διατηλίδο, έστρεξε άμέσως στην Άγία Σοφία και άναφορήχτηκε βιαστικά αυτοκράτορα.

Σήμανα λοιπόν με τους χρονικογράφους, μόλις το έμαθαν αυτό ή φιλόδοξες γυναικες, έξισασαν όλες σε μια έσορη τελλής μακίας. Ή Ειρήνη, ληρομάνοντας τον έτοιμοθάνατο, πορταίε τον Βουβένιο ν' άναφορηθή και σ' αυτός αυτοκράτορα και να βαδισι έναντιόν του γιου της και με το δάλο στο χέρι. Έπειτα έπαιε άπνοίο απ' το σύζυγο της, ο όποιος δεν είχε πεθάνει άκόμη και του φώναζε ότι ο γιος του είχε κρηνη το θρόνο, έξιοκρίζοντας τον ν' άναφορήη διάδογό του το Βουβένιο.

Μά ο Άλέξιος, χωρίς να της άπαντήση, έθουσε τα χέρια του προς τον όσρανό και χαμογέλασε...

Ή Ειρήνη έξο φρενόν τότε, άρχισε να του φωνάζη: — Έτσι ήσαν σ' όλη σου τη ζωή... Παντοφές και ποηρός!... Έσορτες πάντα τη σούρη σου!... Το ίδιο κανεις και τώρα που πεθάνεις...

Έντοματάς ο Ιωάννης Κομνηνός, ο νέος αυτοκράτορας, σερφτόταν πως έσοπε να φροθι άπέναντι της μητέρας του, των αδελφών του και του Βουβένιου, έξ μέρους του όποιου φροθότανε πομζοκίπημα. Έτσι, όταν το βαδόν, ο Άλέξιος πέθανε, έπ' τέλους, όλοι ήσαν άπομολοιμένοι με την πομζοκίπησι των φιλόδοξιών τους και κανεις δεν ένδιφορθεσε για το νεκροί του.

Το πλοισα του ήμινε έγκραταλειμμένο όλη τη νύχτα και την όλη ήμερα, το πορτοί, τον έθωσαν χωρίς και βιαστικά, χωρίς κανηιά ποητή, χωρίς καμιά μεγαλοκαρία, όπως θα ταίριαζε σ' έναν αυτοκράτορα του Βυζαντίου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Ιωάννης Κομνηνός

